

Строшенитѣ сѣдове.

(Разказче)

Отъ извѣстно врѣме нашата Зорка е станала по умна. Съ особено старание, милата, се занимава съ училищнитѣ си уроци, ако не отъ добро искрено желание, то поне привидно проявява особено усърдие, и затова всички я хвалятъ. И коя ли е причината за такова бързо поумняване? . . . Малко сгранно е да се каже: — Строшенитѣ сѣдове! . . .

Ето каква е случката и отъ нея ще разберете тази промѣна. .

Бѣше врѣме, когато за Зорка и най-малкия намѣкъ отъ страна на родителитѣ ѝ да си учи уроцитѣ, да си гледа домашнитѣ работи я силно сѣрдѣха. . . Обикновено, щомъ дождаше врѣме за занятия, веднага въ нея се явяваше силно желание да играе или да върши друга странична работа. . . Зорка никакъ не обичаше да се мие, или да отива съ слугинята на разходка, или да прибира разхвърленитѣ изъ стаята играчки. Но щомъ като изтече врѣмето за учебнитѣ занятия, то Зорка е готова и десетъ пѣти да се омие, и на сто километра на разходка да иде, и да събира всичкитѣ си играчки. . .

— Кажи ми, лельо, — попитваше обикновено Зорка, съ нервенъ тонъ и съ сълзи на очи, прѣдъ учебнитѣ занятия; — нима ние сме длѣжни, съ воля или безъ воля, непрѣменно да се учимъ?

— Да, всички сме длѣжни, мое дѣте! — отговаряше добродушно леля ѝ, безъ да подозира че Зорка хвърля примки.

— И вработето, и мухата и нашата кучка Зина, и котакътъ Марко? . . . тържествено, съ насмѣшка запитва Зорка леля си. . .

— Мило мое дѣте, — казваше леля ѝ. Тѣ си живѣятъ по евоему. . . но и тѣ сж длѣжни въ извѣстно врѣме да се учатъ, какъ да живѣятъ.

— А ако азъ бѣхъ чайникъ? — казала отново Зорка; или пъкъ ако бѣхъ лигень? . . . Пакъ ли щѣхъ да бѣда длѣжна да се уча? . . . Кажи ми, лельо! . . .